

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - 18.

V Zlatci dne 9. května 1947

Cena 2 Kčs

Ti kteří došli budou strážci odkazu padlých kamarádů

Den vítězství

Všechno veliké rodí se z utrpení a bolu.

Šťastný a slavný den vítězství — 9. květen 1945 — zrodil se z utrpení a bolu milionů a milionů lidí. Zrodil se z obětí padlých, byl vykoupěn bolestmi a náfkem týraných a umučených, posvěcen slzami pozůstalých, vdov a sirotků.

9. květen 1945 a každý příští bude důkazem velké historické spravedlnosti, potvrzením o tom, že právo, pravda a lidskost nakonec zvítězí nad bezprávím, lží a bestialitou. Bude také výstrahou každému, kdo by snad byl o tom v pochybnostech.

Jsmo právem hrdí a šťastní, že nám bylo dopřáno, abychom svým dílem přispěli k dosažení vítězství. Jen ten, kdo bojoval pro dobrou věc ví, že nerozhoduje počet — ale nadšení, ne materiální převaha — ale mravní, ne fanatismus — ale přesvědčení, že jsme v právu.

Jsmo právem hrdí a šťastní, že jsme se před dvěma lety nevrátili do vlasti jako marnotratní synové, ale jako její spoluosvoboditelé, kteří společně s bratrskou Rudou armádou přinesli tolik vytoužený mír.

A dnes, když za námi přišli všichni naši drazí z Volyně, když s klidem můžeme hledět do budoucnosti, když jsme se dali znovu s velkou chutí do práce, jsme dvojnásob šťastni.

Nesmíme ale zapomínat a nezapomeneme, že nestačí vítězství dobýt, ale i udržet a zajistit. Budeme proto na stráž tak draze vykoupené svo-

Václav Kůrka:

Jak pomoci volyňským krajanům

Otázka vhodného umístění krajanů ze zahraničí a v konkrétním případě volyňských Čechů je stále aktuální, ba možno říci, ještě aktuálnější než dříve, nebo právě v poslední době přicházejí stále nové a nové transporty těchto reemigrantů do naší vlasti. Myslím, že by bylo zbytečné, abych se více zmiňoval o jejich osudu, v tomto časopise za krátkou dobu jeho vycházení bylo napsáno tolik stížností, stesků, že by pomalu zaplnily celou knihu. Stížnostmi a steskami se jim však nepomůže. Podávám proto v tomto krátkém článku konkrétní plán, který by mohl zdárně vyřešit i problém reemigrace volyňských krajanů, a tak je zapojit do budování státu jako složku nikoliv nevýznamnou, ale důležitou.

Podle sdělení sekčního šéfa ministerstva zemědělství dra ing. Kofátka při jedné ze schůzí, konaných ke konci minulého roku v osidlovacím výboru, bylo na reemigranty pamatováno půdní rezervou ve výměře 100.000 hektarů, která je rozložena v různých částech republiky a při níž šlo o dobrou půdu. Časopis „Osídlování“ ve svém 14.-15. čísle vyjádřil tehdy přání, že je „v zájmu našeho hospodářství, aby příslušné úřady, které se starají o repatriaci krajanů, zařídily, aby hlavní proud reemigrantů byl zde již na jaře, aby osídlení této půdy mohlo být provedeno. Nyní skutečně máme to jaro, na které bylo čekáno, ale jak je nám všem známo, mnoho našich volyňských krajanů dosud čeká na svoje osídlení a najednou pro ně není tolik půdy, jak se slibovalo. Příčina však je jinde. Tato půda je zde skutečně, ale se zřetelem na dosavadní provedení osídlení se nedá jen tak lehce osídlit.

Česká vesnice totiž byla budována v době tak zvaného patrimoniálního velkostatku. Obyčejně ve vesnici je jeden velký statek, velkostatek, který náležel jednomu šlechtici, pak několik větších statků a celá řada drobných

hospodářství, která sama o sobě nejsou schopna uživit své držitele, a proto ti se věnují vedle svého hospodářství jinému zaměstnání a hospodářství provádějí jenom od hoc, a to v době volného času. A přece je v českých vesnicích dosud dostatek půdy, která by mohla být dobře přidělena novým nabyvatelům půdy, ale bylo by třeba pro tuto půdu postavit nové usedlosti. Nechceme-li, aby jejich držitelé vedli takový život jako dosud, totiž aby zase provozovali zemědělství jenom jako vedlejší činnost, poněvadž by jim k jejich životu nestačilo a živořili by, bylo by třeba vystavit nové usedlosti takovým novým nabyvatelům půdy, a to by stálo jistě hodně peněz. Kde vzít k tomu úhradu?

Na to je odpověď velmi jednoduchá. Z výtěžku za konfiskovaný majetek! Jsou zde nyní dva úřady, které provádějí konfiskaci nepřátelského majetku, stejně jako osídlování pohraničí. Na jedné straně je to národní pozemkový fond, který provádí konfiskaci podle dekretu číslo 12 a osídlil pohraničí v zemědělském sektoru, pak osidlovací úřad a fond národní obnovy, které konfiskují německý a nepřátelský majetek podle dekretu č. 108 a osídlovali pohraničí v různých oborech mimo zemědělství.

Stejně jsou pak rozdílná rozhodnutí, jak bude naloženo s výtěžkem za tento konfiskovaný majetek. Výtěžek, který se stržil za konfiskáty, které patří fondu národní obnovy, konfiskované podle dekretu číslo 108, má být dán v dohledné době k ozdravení měny, kdežto u konfiskátů, konfiskovaných podle dekretu číslo 12, má být použit k vyrovnání všech závazků k zvelebení zemědělského stavu, jmenovitě osídlení. Skutečně tak se již děje. Jak sděluje časopis „Osídlování“ v čísle 15.-16., hned na počátku roku bylo poskytnuto do 30. listopadu 1946 92.665.000 Kčs celkem 5.561 přídělcům. Do tohoto ob-

(Pokračování na str. 2.)

body, budeme vždy připraveni, aby nás nepřekvapily žádné úklady našich odvěkých nepřátel, aby vítězství

práva a spravedlnosti, které bylo zapláceno v krvi našich kamarádů — bylo opravdu trvalé. Jar. Chudoba.

Práva účastníků národního odboje

„Hlas revoluce“, 12. II. 1947

Uveřejňujeme dnes výklad k § 3-§ 7 zákona 255/46, podle kterého mají účastníci národního odboje určité výhody a práva při umísťování ve státní a soukromé službě atp.

Účastníkům národního odboje se podle tohoto zákona vyhrazuje polovina míst ve službě státu, územní samosprávy a všech ostatních veřejnoprávních korporací a nadací, ve státních ústavách, podnicích národních a průmyslových, akc. bank, znárodněných soukromých pojišťoven a to podle příslušných dekretů presidenta republiky.

Tato úprava se vztahuje na umísťování příslušníků národního odboje také v těchto podnicích, které jsou převážnou měrou závislé na podpořích z veřejných prostředků. Každé liché uprázdněné místo v uvedených místech je ode dne účinnosti tohoto zákona místem vyhrazeným.

Výhrady výše uvedené se nevztahují na služební místa, která se podle zákonných ustanovení doplňují výhradně ze zaměstnanců nižších kategorií, která se obsazují povýšením z nižší platové stupnice (z nižší stupnice funkčního služného nebo ze skupiny míst bez funkčního služného).

Práva v soukromých službách

Účastníci národního boje za osvobození mají dále přednostní právo — na umístění v organizacích řízeného hospodářství, v soukromých podnicích sloužících veřejné dopravě a v závodech nebo podnicích družstevních nebo soukromých, pověřených převážně státními nebo jinými veřej-

(Pokračování se str. 1.)

nosu plynou bez přestání nové částky, nikoliv malé. Kdyby část tohoto obnosu byla věnována volyňským reemigrantům, bylo by možno provést jejich dodatečné osídlení. Tyto obnosy by mohly být věnovány k stavbě nových usedlostí a k přidělu vhodných pozemků.

Pak je tu ještě výtěžek, který byl stržen a získává se podle dekretu číslo 108 a má být věnován k ozdravení měny. Myslím, že by příslušné úřady měly velmi uvažovati o tom, zda by nebylo lépe, kdyby se jinde hledaly prostředky k ozdravení čs. měny a kdyby tento výtěžek byl spojen s výtěžkem za konfiskáty podle dekretu číslo 12. Tím by vznikl velký fond, z něhož by mohla být uhrazena nová reemigrace, zejména volyňských krajanů a dokonáno osídlení našeho pohraničí k úplné spokojenosti našich volyňských Čechů a celého národa.

Vedle toho ovšem by bylo třeba důkladně provést očistu našeho pohraničí od nekalých živlů až do konce. Tím by se uvolnilo také hodně usedlostí. To je ovšem už jiná kapitola.

nými dodávkami. Přednostní právo mají také účastníci národního odboje — na opětovné umístění v soukromém podniku, v němž byli zaměstnáni bezprostředně před svou účastí v národním boji za osvobození; na udělení živnostenských oprávnění (povolní licencí), na povolení výdělečných podniků jiného druhu, jakož i na připuštění k výkonům svobodných povolání před všemi stejně kvalifikovanými uchazeči. — Také v přidělování volného nebo později uvolněného zemědělského majetku, živnostenských podniků, jakož i jiného movitého i nemovitého nepřátelského majetku konfiskovaného podle příslušných zákonných předpisů o konfiskaci nepřátelského majetku, jakož i na nájem (pacht) takového majetku, mají účastníci nár. odboje přednostní právo. — Dále mohou uplatnit svá práva na ustanovení národními správci — na přijetí do škol a kursů, kde je přijímání žáků omezeno, před všemi stejně kvalifikovanými uchazeči (uchazeči stejného pořadí) — při udělování podpor z nadací a fondů za všeobecných podmínek nadace nebo fondů.

Studijní úlevy

Ministerstvo školství a osvěty poskytne účastníkům národního odboje mimořádné úlevy při přijímání a při studiu na všech učilištích v jeho oboru působnosti, zejména se zřetelem k dru-

hu a délce dřívějšího vzdělání (zaměstnání).

Přechod přednostního práva na příbuzné

Práva účastníka národního odboje, jenž padl, zemřel nebo zemře, přecházejí na manžela nebo manželku, děti manželské i nemanželské a osvojenec, druhu nebo družku; na rodiče a na sourozence. Podmínkou je, aby osoba, na kterou práva přecházejí, byla státně a národně spolehlivá a ze zákonného a mravního nároku svou výživou převážně odkázána na účastníka národního odboje. Výjimku, pokud jde o národní spolehlivost, může povolit ze závažných důvodů ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem vnitra. Práva přecházejí vždy jen na jedinou osobu v pořadí jak jsou shora vyjmenovány a uvnitř tohoto pořadí mezi dětmi a osvojenec, rodiči a sourozenci vždy v pořadí od nejstaršího.

Nemůže-li účastník národního odboje úspěšně uplatnit některá práva pro svou invaliditu, která je částečně v příčinné souvislosti s jeho účastí v národním boji za osvobození, platí ustanovení o přechodu práv na příbuzné obdobně pro uvedené osoby. Tytéž osoby mohou za nezvěstné účastníky národního odboje prozatím uplatnit práva, příslušející účastníkům národního odboje.

Výstava „Volyňští v odboji a budování“

Dne 4. května v 9. hod. v Zatici zahájena byla v nových místnostech Věrné stráže výstava „Volyňští v odboji a budování“. Místnosti sotva stačily pojmout první účastníky výstavy, mezi nimiž byli oficiální hosté: odbojový rada min. informací Dr. Karas, místopředseda ONV ředitel Čáp, předseda MNV ředitel Malát, zástupci SNB, člen rady MNV Bureš, ředitel hosp. záložny Valášek, výbor Svazu Čechů z Volyně, zástupci odboru volyňské mládeže a SKM a četní krajané z místa i z venkova. Proslov na zahájení měl por. Chudoba, který předal slovo Dr. Karasovi, oddanému příteli Volyňských, který způsobem opravdu jedinečným vyzvedl význam české Volyně v boji a budování. Po něm promluvil br. redaktor Fojtik o výstavě. Doslov měl bratr Chudoba, který ukončil své poděkování básní Jiřího Rébla „Jen dál...“

Projevy všech přijaty byly s opravdovým porozuměním. Účastníci všech vrstev a směrů prohlédli si výstavu, která neúplně, ale přece jen přehledně podává obraz o životě a práci volyňských krajanů. Ve stech fotografiích, diagramech a památkách přivezených z Volyně vidíme Volyň takovou, jakou vždy byla, pracující, zkvétající a věr-

nou národu a vlasti až do smrti. Velkou pozornost budily nádherné prapory, kterých se na výstavě shromáždilo 6, z nichž zvláště prapory hasičů z Hulče, Svazu katolické mládeže a Sdružení čs. mládeže na Volyni. Neméně pozornosti budily kolekce Kruhu přátel, který zprostředkoval spojení volyňských po celém světě, zorganizoval Malinský fond, který vykazuje rezervy ve výši 200.000 Kčs, kolekce volyňských rodáků Libovického a Hakena, jakož i oddělení Sokola a katolické mládeže. Tyto jsou stále doplňovány a stanou se základem volyňského musea, z něhož bude vycházeti poznání na všechny strany a místa.

Výstava je pokusem, který má dáti zkušenosti v pořádání výstav v různých místech osídlených Volyňskými, a který se hned na první den vydáil. Přes 200 účastníků shlédlo výstavu a odcházeli všichni spokojeni s vědomím, že dílo volyňské větve v cizině je skončeno a že jí ve vlasti čeká po počátečních těžkostech šťastný a spokojený život. Výstava je otevřena denně až do 15. května, a nebude jistě ani jednoho volyňského Čecha na Zatecku a okolí, který by spolu se všemi přáteli výstavu neshlédl. Dk

Reemigrace se stinné stránky

Šumperk 1. V. 1947. Nepsal bych o tom, kdyby mi to nebylo tak líto. Hned v prvních dnech našeho pobytu ve staré vlasti nás překvapila neorganizovanost akce našeho osídlení. Bloudíme od vesnice k vesnici a připadáme si jako žebráci. Velmi bolestně na nás zapůsobilo, že naše stará vlast, které jsme zůstali vždy věrni, nás nepřijala jako své vlastní děti a že se k nám chová macešsky. Ty nejlepší, dobré i méně špatné usedlosti rozdala svým vlastním dětem a nám nabízí jen to, co nikdo nechce. Proč nám alespoň nebylo dopřáno, abychom žili společně v jednom nebo ve dvou okresech? Proč nás roztrhávají do všech koutů

na nejhorší usedlosti a při tom nám říkají, že máme přednostní právo? Vždyť je to výsměch pro nás a pro ostatní národní ostuda.

Když jsme se dožívali zklamání v cizině, nesli jsme to lehce, poněvadž jsme si říkali, že nic jiného se nedá čekat. Proto to ani nebolelo. Ve vlasti ale, pro kterou jsme již tolik obětovali a bude-li zapotřebí znovu obětujeme, jsme tohoto zklamání mohli být ušetřeni.

Věřím ale pevně, že nakonec se splní heslo, které jsme měli na vagonech, když jsme se vraceli: „Dali jsme lásku a životy — chceme jen spravedlnost.“
Jáchym Palla.

Tohle není hezké!

Jar. Chudoba

V Měcholupech u Žatce bylo rezervováno několik domků pro volyňské Čechy.

Všechno bylo v pořádku do doby, než přijeli a než se o ně začali ucházet. Vyličím jen jeden případ.

Vdova po padlém bojovníku z Volyně, samozřejmě s malými dětmi, byla poslána osidlovací komisí min. zem. ve shromažďovacím středisku v Žatci do Měcholup, aby se v jednom z nich osídlila. Přijela — a s pláčem se vracela. Domek byl osídlen. Jak se to stalo?

Předseda MNV v Měcholupech p. Kindl se nějakým způsobem dověděl, že o domek je zájemce a den před příchodem vdovy domek osídlil — přes zákaz. min. zem. a osidlovacího úřadu, že veškeré osídlování mimo vol. Čechů je zastaveno — nějakým protekčním děckem.

To ještě není konec. Na radu vol. Čechů osídlených v Měcholupech, žádala vdova, aby jí pan předseda dal písemné potvrzení, že jí domek nemůže

být přidělen. Pan předseda, který je v psaní sběhlý, dal vdově na další cestu po vlasti přips, ve kterém se říká mimo jiné, že bude-li osidlovací komise trvat na přidělení domku vdově, občané měcholupští udělají demonstraci, zastaví práci, čímž bude ohrožen dvouletý plán!! Takhle hezky to pan předseda sestavil — a snad si myslí, že to vyhrál.

Pane předsedo! Vím velmi dobře, že mimo nejkrásnější vilku v Měcholupech máte vlastní krásnou vilu ve vnitrozemí! Nebude-li jedna z nich přidělena volyňské vdově se čtyřmi dětmi, uděláme také demonstraci. Ne-zastavíme práci a neohrozíme dvouletý plán. Ten splníme lépe, než si kdo myslí. Ale za oprávněné požadavky našich vdov, kterým jsme tolik zavázáni, a našich sirotků, kteří ztratili nejvíce, se postavíme všichni jako jeden!

A jsme pevně přesvědčeni, že se jim dostane, co jim plným právem patří a co jejich mužové a otcové svými životy zaplatili!

Přece to pomohlo. K článku „Do nebe volají“ týkajícího se br. Holce z Tvršic, sdělujeme, že ihned po vyjítí Věrné stráže byl jmenovaný zavolán na ONV v Žatci a živnost mu byla přidělena. Kvitujeme toto se zadoostiučiněním a sdělujeme našim čtenářům, že to jde, jen když se chce a je dobrá vůle. ONV v Žatci děkujeme.

Krajané z Volyně! Ústřední sociální pojišťovna v Praze-Smíchov čp. 1292 vyzývá všechny krajan, kteří v SSSR pobírali důchod ze sociálního pojištění, ať invalidní, starobní, vdovský neb sirotčí, aby se u ní přihlásili se svými nároky. Je nutno předložit doklady o tom, že důchod pobírali (dovídka, osvědčení a pod.). Upozorňujeme, že toto se týká pouze pensí přiznaných z pracovního poměru.

Všichni shlédněte výstavu „Volyňští v odboji a budování“, jež je uspořádána v nových místnostech Věrné

stráže, Žatec, nám. Dr. E. Beneše 155. Byla by to velká škoda, kdybyste ji neshlédli. Je otevřena od 4. do 15. května denně od 8—19 hod. Nejlepší příležitost je o valné hromadě Svazu dne 11. května t. r., kdy se v Žatci sjede celé bratrstvo volyňské.

Liběšovice na Podbořansku. Slavnost posvěcení Památníku padlých z obce Buršovky bude se konati dne 25. V. 1947 v Liběšovicích na Podbořansku. Slavnost tato shromáždí celé volyňské bratrstvo z Podbořanska a Žatecka. Blíží se oznámeno.

Delegace volyňských vdov v Praze

Dne 30. dubna t. r. byla přijata šestičlenná delegace volyňských vdov v doprovodu našeho zástupce špkt. ing. Kozáka v úřadě předsednictva vlády a na MNO. Vdovy přednesly svoje stížnosti a byly ujištěny, že v nejbližší době bude učiněna náprava, že všechny budou zaopatřeny a řádně osídleny.

Po celém světě rozezněly se zvony na oslavu míru

Jiří Rébl - Volyňský:

Již nikdy = nikdy..

(Ke dni matek — volyňským maminkám)

Již nikdy, nikdy neuvidím ten posvátný zjev matičky, již nikdy, nikdy neucítím ten úsměv její sladičky...

Již nikdy, nikdy nezulíbám ten sladounký matičky ret, a nikdy více nepohládím tu její bělosněžnou plet...

Již nikdy neuslyším hlasu, jenž líbezně mi písne pěl, a nikdy nezazní mi v žasu nářek, jenž v boj mne provázel...

Je všemu konec... navždy konec... já dobojoval čestný boj... smrt zákeřná — zlověstný honec vmetla v mé tělo střepin roj...

Já umírám... bez nářku lkání... uhas v mém oku orlí zrak... Vzpomínku na matičku chrání v mém srdci ztvrdlém černý mrak...

Jen oblaka, jež plují v výši, mne skropí chladnou slzou svou... a větřík, jenž můj výdech slyší, pozdraví v dálce matku mou...

Mou matkou bude Tatra smavá, mým otcem - bystrovodý Váh, mým domovem - zem rodná, tmavá, mým pomníkem - skalnatý svah...

Z naší soutěže

Strašidla

Chej vám vyprávěti malý zážitek, jak jsem se řádně vystrašil, i když se ve skutečnosti nejednalo o strašidla. V roce 1915 v první světové válce jsem pochodoval s rakouskou armádou do neznáma, přes Kovel kolem Chelmu k Lucku.

Jaké to bylo pochodování, nebudu vám vyprávěti, po krásných silnicích, polních cestách, lešních stezkách, zkrátka loudali jsme se tak, jak tomu ani jinak na začátku první světové války býti nemohlo.

Jednoho krásného dne jsme se ocitli v okolí Karpilovky a Skregetovky, tak jsme označení vesnic neznali jmenovali totiž tyto osady, a tam se právě formovala vojska generála Brusilova, jednoho z těch pectivých vlastenců velké matičky Rusi, k protiúderu.

Generál Brusilov se vzchopil a mocným úderem hnál ustupující rakouskou armádu přes Cuman k Lucku. Cesta necesta, silnice upány ustupujícím dělostřelectvem, pěchotou, až jsme se konečně ocitli na ústupu v Lucku a konečně, po několikadenním putování, zastavili jsme se v odpoledních hodinách.

Náš telegrafní oddíl utábořil se na polích při ústupové cestě vedoucí k Deražnu a důstojnictvo se vydalo na stateček, který byl skryt v parku. Byl to po našem takový malý zámeček. Hoši od útvaru demolovali věžku na střeše, prý před možností orientace dělostřelectva ruského, které zle do tíralo.

Tak jsem se vydal jako doprovod odcházejících důstojníků, jako spojka, abych byl v případě potřeby k dožití.

Pamatuji dnes, že jsem šel kolem rybníka, kterému po pravé straně vedl přes cestu vyvýšený břeh se stromovím. Nechápal jsem po únavě okolí a tak jsem ani nevěděl, co skrývá toto stromofádí.

V pozdních hodinách večerních dostal jsem příkaz vrátiti se k oddílu a přimést panu poručíkovi polní skládací lůžko, které každý důstojník s sebou vozil. Rozkaz je rozkaz a tak jsem se vracel a za soumraku dorazil jsem k oddílu.

Drahnou dobu jsem potřeboval k tomu, než jsem našel kuchyni, která vařila večeři a hladov musil jsem se spokojiti se zbytky vody do červena paprikou zbarvené, která měla představovati zbytky po guláši, maso totiž bylo dávno rozdělené, a trocha vlažné kávy byla doplňkem k této skutečné hostině.

Kuchaři totiž uvařili a mužstvu rozdělili stravu a únavou ulehli do narychlo zbudovaných stanů.

Že mi večeře chutnala, nemusím zdůrazňovati, byla to prvá po dvou dnech ústupu. Vždyť většinou jsme masili vzíti zavazák nezralými jablky,

sice upečenými po požáru hospodářských budov, kde matka příroda se sama slitovala a poskytovala upečená jablka přímo na stromech zahrad u domů.

Jelikož jsem svoji nespokojenost s večerí dával hlučně najevo, dostal jsem od poddůstojníka Mađara vynadáno a tak zkroušen osudem nastoupil jsem zpáteční cestu.

Naložil jsem postel na záda a vykročil za tmy k Deražnu. Šel jsem utmáčen cestou necestou tak, jak jsem sobě tuto zapamatoval, směrem, kde jsem doufal narazit k rybníku.

Větřík, který se zvedl, mě pobízel ve vlahém večeru do kroku. Cestou únavá doléhala na oči tak, že jsem okolí nevnímal.

Abych si cestu zkrátíl, zamířil jsem k návrší, a nechtě jsem se ocitl na návrší ve stromoví.

Rozhlédnu se, otevřu oči, a světe zasní, mezi stromy se objeví bílé postavy, které pitvorně sebou na větru se klátí se strany na stranu. Strach se mne zmocnil a pod čepicí císařskou se vlasy ježily a srdce počalo mocně bušiti, tak, že jsem postel,

která tížila moje bolavá záda, pustil k zemi, chystaje se vzíti do zaječích. Kapku krve by se býval nikdo na bezbranném rakouském hrdinovi nedořezal.

V tom pro mě nejtrapnějším okamžiku vyplul měsíc z mraků a kolem mne se objevil celý les náhrobních křížů, na kterých visely rubáčky, tak jak tam byly pozůstalými nebožtíkům zavěšeny na kříže.

Po zjištění skutečnosti neměl jsem více odvahy prohlížeti místo, které mě ihned přivedlo k úplné bdělosti, v kvapu jsem vykročil, a po delším bloudění dospěl na zámeček, kam jsem dorazil téměř k půlnoci.

Že mě páni důstojníci nepřivítali s otevřenou náručí, nemusím zdůrazňovati, také pochvaly jsem nedošel. Jest také pravdou, že jsem se nikomu nepochlubil, o mém utkání se strašidly. A vyprávím-li vám dnes po více než třiceti letech tuto povídku pro obveselení, doufám, že i vy se mi nebudete smát; slibuji vám za to, že si v dohledné době zase na vás nějakou příhodou vzpomenu.

A. Vágnor.

Pro naše dědečky a babičky

Mezi našimi volyňskými přistěhovanci vrací se také řada starších dědečků a babiček, mezi nimi se nacházejí i takoví, ke kterým osud byl tak nepřiznivý, že vracejí se do své vlasti sami, nemajíce zde nikoho z příbuzných. Ti lidé se zajiště zamýšlejí nad tím svým dalším životem, nad zítřkem, a co teď dál a jaké to tady s námi bude? Byl jsem, je tomu pár dní, v tak zvaném Domově pro přestáré v Českém Dubě. A mouhu Vás, stařečky, potěšit, že na Vás vládá československá pamatovala a Vás očekávala. Domov pro přestěhované v Českém Dubu je určen pro Vás, pro staré lidi. Je to nádherný zámeček po nějakých německých šlechticích, v krásné poloze. Tento domov je vybaven všemi moderními vymoženostmi jako: ústřední topení, elektrické světlo, vodovod, koupelny, sprchy, umyvárny; všude panuje vzorná čistota. Při zámku se nachází velký park s fontány.

Při své návštěvě jsem si prohlédl celý zámeček, a když jsem viděl v některých sálech podlahy z tak zvaného vykládaného parketu aneb stropy, na kterých pracovali ti nejlepší umělci a co muselo stát miliony, jsem si myslel, vy drazí tatínkové a maminky a právě ti, kteří jste mysleli, že jste tak nešťastní a opuštěni, až se sem dostanete, v první chvíli snad tomu nebudete ani chtít věřit, aby tak o Vás bylo postaráno. Jednak je to skutečnost, vládá československá

pamatovala, že vy jste před několika desetiletími odešli do světa, do jiných krajů a jako apoštolové našeho národa svou pracovitostí a pokročilostí dávali poznati jiným, že je někde na zeměkouli ta naše krásná země, s početně malým, ale duchovně velikým a pokročilým slovanským národem. Ačkoliv to trvalo mnoho let, jednak vy jste na tu svoji vlast nikdy nezapomínali a v těch nejtěžších pro nás chvílích jí vždy svou ruku podali, a i to nejdražší pro Vás, své děti mnozí a mnozí obětovali. V tomto krátkém článku vše, co jsem tam viděl, popsat nemohu, ale ti, kteří pojedete tam právě, zažijete těch nejkrásnějších dní Vašeho zlatého stáří, tam se jen každý z Vás bude modlit o klid ve světě a dlouholetí naší Československé republiky.

Petr Malý.

Z Třemošné u Plzně. Dne 27. IV. t. r. konali se v našem středisku první katolické bohoslužby, které na prostranství vykonal plzeňský arciděkan a které byly velmi zdařilé. Většina krajanů tohoto střediska pocházejících ze Zitomíru je vyznání katolického a mile působil zájem plzeňských katolíků, kteří přijeli autobusem.

Marie Procházková, bytem ve středisku vol. Čechů v Zátci, hledá své příbuzné Antonína Toubise a Stanislava Procházku z Trostence na Volyni, kteří byli pravděpodobně ve středisku v Šumperku.

Učitelé a studenti z Volyně

Presídlovací akce Čechů a Slováků z Volyně zúčastní se též větší počet učitelů s rodinami. Na tuto okolnost bylo upozorněno ministerstvem školství a osvěty, které výnosy na zemské školní rady v Praze a Brně učinilo opatření, aby jednak učitelé byli finančně zabezpečeni a jednak aby doplnili své vzdělání podle v CSR platných předpisů zavedením kursů.

Ministerstvo sociální péče, reemigrační odbor upozorňuje proto, že se strany ministerstva školství a osvěty byl dán výnosem č. 41634-47-II-2 zemským školním radám pokyn, aby reemigrované učitele z Volyně ustanovovaly ihned po jejich návratu do vlasti ve školní službě zatím ve smluvním poměru, se smluvním platem podle délky jejich dosavadní služby a podle jejich způsobilosti. Ministerstvo vnitra a financí bylo požádáno o generální souhlas s definitivním včleněním reemigrovaných učitelů z ciziny do školní služby naší republiky a s jejich zařazením do osobního stavu učitelstva národních škol s přihlédnutím k jejich dosavadní školní službě v cizině, jakmile se prokáží všemi náležitostmi nutnými podle našeho právního řádu k ustanovení definitivními učitelé na našich školách.

Proto shromažďovací středisko oznámí ihned reemigrovaného učitele příslušné zemské školní radě za účelem urychleného jeho umístění a postará se, aby dotčený, jakmile dojde rozhodnutí od zemské školní rady, ihned opustil středisko a byl odeslán na místo jemu určené zemskou školní radou.

Za účelem doplnění učitelského vzdělání podle norem platných v CSR, zahajuje v dubnu 1947 zemská školní rada v Brně kurs pro volyňské Čechy, jehož již někteří učitelé se zúčastní, ti pak učitelé, kteří se tohoto kursu zúčastnit nemohou, ať jest to z jakýchkoli důvodů, budou upozorněni na to, že o prázdninách bude pořádán druhý kurs v Čechách, a vyzváni, aby se k tomuto kursu přihlásili u zemské školní rady v Praze.

Ve věci umístění studujících středních škol, reemigrantů v internátech, uvádí ministerstvo školství a osvěty toto:

Pokud by se jednalo o studium na sovětské střední škole v Praze, nazvala by otázka ubytování na překážky, neboť ministerstvo školství a osvěty hledá již delší dobu vhodný objekt ke zřízení internátu, ale vzhledem k panující bytové krizi neměla tato snaha dosud výsledku. Několik jednotlivců bylo by snad možno začátkem příštího školního roku umístit v internátech dosavadních (Konvikt a středoškolský internát u Malvazinek).

Možno však soudit, že středoškolské studenti budou mít především zá-

jem studovat na českých středních školách odborných, což ovšem by značně usnadnilo otázku jejich ubytování, neboť by bylo možno uvolnit potřebný počet míst v internátech při těchto školách.

Bylo by však nutno vyšetřit i příbližný počet osob, zjistit na jakých školách by si přály studovat a pod., aby studující byli dirigováni do škol v těch místech, kde by bylo možno jim zajistit ubytování v internátech.

Pokud se týká zajištění stipendií pro vysokoškolské studenty reemigranty, se podotýká:

Volyňští Češi po řádném zápise na zdejší některé vysoké škole mají právo žádati státní studijní stipendium pro posluchače vysokých škol a též o ubytování v kolejích. Žádosti nutno předkládati na předepsaných tiskopisech u Správní komise pro sociální péči o vysokoškolské studentstvo v Praze a v Brně (Praha II, třída J. Opletala 38; Brno, Brandlova ulice č. 1.).

Ti, kteří by studovali na Slovensku, podávají žádosti přímo Pověřectvu pro školství a osvětu, Bratislava.

Z Medlova

Zde v Medlově, okr. Šternberk na Moravě, jest nás usazeno dvacet rodin vojáků z Ozeran Českých. Konečně jsme se dočkali svých rodin, které nám přijely dne 19. dubna t. r. Samo sebou se rozumí, že shledání se svými nejdražšími bylo velice radostné a pohnuté. Medlovští občané velice ochotně nám poskytli pomoc při převážení našich drahých rodin z troubleického nádraží, vzdáleného asi 2 km od obce. O pořádek při vykládání z vagonů zvláště se postaral náš vrchní SNB p. Prudík, který řídil celou pomocnou akci. Před vjezdem do obce čekal již na naše rodiny MNV, p. poštovník a paní Prudíkovou, p. Protivánkovou a jinými, a vůz za vozem vítali a přijímali dle staroslovanského zvyku chlebem a solí. Každý příjezdějíci si ukrojil sousto chleba, posypal solí a snědl. Celkem do Medlova přijelo asi 40 rodin, vesměs z Ozeran. Medlov jest pěkná velká obec v překrásné rovině s pohledem na Jistebnické vrchy, které vroubí celé okolí Medlova i druhých úhledných a výstavných vesniček.

Za týden po našem příchodu, t. j. 27. IV., MNV společně s medlovskými hospodynkami nám připravili přátelský přivítací večírek s pohoštěním a taneční zábavou s hudební kapelou. S přivítacími proslovými vystoupili předseda MNV p. Valenta, místní p. řídící učitel, místní p. farář i p. farář pravoslavné církve ze sousední obce. Pan předseda měl srdečné přivítání nás do středu obce, a mezi jiným se vyslovil, že jistě mezi medlovskými občany se nám bude líbiti a že se bude starati, aby ve spolupráci všichni občané se navzájem dobře snášeli, a nakonec dodal, že ví, že Volyňští jsou osvědčenými, dobrými zemědělci a tak jistě se se vši energií zapojí do zdolání dvouletého plánu. Po p. předsedovi vystoupil p. řídící, který ve své procitěné, vlastenecké řeči zdůraznil naše postavení v republice, naše již vyzkoušené vlastenectví, naši sebeobětavost za nepoznanou námi naši vlast. Medlovský p. farář zdůraznil ve své řeči naše čisté nářečí české, zachovalost, ba dokonce se vyjádřil, že dle jeho

zkušenosti volyňští Češi ze všech evropských Čechů mluví nejspříjemněji. On měl možnost poznat Čechy z různých států evropských. Děkoval Volyňským za tu pěknou vlastnost a nabídal, aby i nadále usilovali svůj jazyk čistým udržeti. Potom vystoupil s tklivým proslovem pravoslavný p. farář ze sousední obce, který nabídal vol. pravoslavné Čechy, aby i nadále zůstali dobrými občany a věřícími křesťany.

Po přivítacích proslotech za ozeranské krajany poděkoval p. J. Albrecht který rovněž při té příležitosti v krátkých slovech znázornil historii vystěhovalectví Čechů z Čech do Ruska, a jak došlo k novému návratu do staré před 75 lety opuštěné vlasti. Zdůraznil, jak při první světové válce v letech 1914—1918 se ruští Češi dobrovolně zúčastnili bojů o samostatnost Československé republiky, tak zvláště i v druhém odboji proti hitlerismu. V roce 1944 vstoupil do boje každý aspoň trochu schopný muž od 18—50 let, ba i dosti četný počet mladých žen. Mezi jiným řekl, že z těch desítek tisíc volyňských mužů a žen, kteří vstoupili do čs. zahraniční armády, vykvrácelo asi tři tisíce za samostatnost druhé republiky, čímž jistě dostatečně zaplatili za budoucnost svých pozůstalých a dnes přesídlených rodin do staré vlasti. Nakonec pak poděkoval p. prezidentovi dru Edv. Benešovi za tak velkou péči o náš návrat, což nikdy Volyňští nezapomenou a zůstanou mu navždy věrni a vděční, a rovněž vřele poděkoval generalissimu Josefu Stalinovi za plné pochopení a uznání naší touhy a že naše pravé místo jest jen v Československé republice. Nakonec ve své řeči p. Albrecht několika slovy nastínil obraz barbarského zničení hitlerovskými pochopy krásné české vesničky Českého Malína a prosil přítomné, aby nelitovali darů pro sbírku na Malínský fond pro osiřelé po padlých. Po ukončení všech proslovů hudebníci zahráli státní hymnu, načež byla provedena sbírka, která vynesla 2.410,50 Kčs, jež byly odeslány do Žatce. JA

Prohlášení ONV v Žatci

Ve „Věrné stráž“, týdeníku Svazu Čechů z Volyně, čís. 14-15 ze dne 16. IV. 1947 byl uveřejněn článek „Žatec a volyňští Češi“.

Předsednictvo ONV po prozkoumání obsahu tohoto článku usneslo se na tomto prohlášení:

Právě na Žatecku poskytli jak občané, tak ONV největší možnou péči a pomoc volyňským Čechům. Je velký rozdíl, když některý okres má umístit jen několik desítek volyňských reemigrantů a naproti tomu v okrese žateckém bylo nutno několik tisíc.

Neexistovalo nikdy žádné ujednání, že by 1/3 živnosti měla být přidělena volyňským Čechům. Od 18. VI. 1946 obsazuje ONV podle zákona č. 136/46 resp. 255/46 Sb. uvolněné živnosti přednostními uchazeči. Na žateckém okrese v zemědělství bylo z 1.700 usedlostí osídleno přes 1.000 zemědělských usedlostí volyňskými Čechy.

Všichni referenti, zejména zemědělský referent, s nevěstnými obětavostí se

starají o zájem volyňských Čechů. Je proto napadení tohoto referenta mírně řečeno nemístné.

Pokud se týče zastoupení volyňských Čechů mezi zaměstnanci ONV, zaměstnává ONV 2 volyňské Čechy. Pro obsazování úřednických míst není možné brát za měřítko poměr volyňských Čechů a normálních osidlenců na žateckém okrese, ale v celém státě. Mimo to nikdo z volyňských Čechů více o umístění na ONV nežádal, přičemž se podotýká, že o přijetí zaměstnanců rozhoduje ZNV v Praze a nikoliv ONV.

Okresní národní výbor nejenom slovy, ale skutky dokázal zájem o volyňské Čechy. Je však nutno si uvědomit, že ONV musí být ochráncem všech dobrých Čechoslováků.

Škpt. Zicha v. r.

Dr. Havelka v. r.

Trnka v. r.

Čáp v. r.

25. IV. 1947.

Poznámky redakce k prohlášení ONV v Žatci

Rádi uveřejňujeme prohlášení ONV v Žatci, poněvadž jsme přesvědčeni, že poslouží věci vzájemného pochopení.

Mýlil by se velmi, kdo by se domníval, že máme v úmyslu vytykat někomu každou sebemenší chybu. Nám jde jen o zásadní věci.

Nemůžeme proto nekonstatovat při této příležitosti, že předseda ONV byl zásadně proti našemu návrhu na zřízení shromažďovacího střediska v Žatci. Ne snad proto, že by ONV nechtěl vol. reemigrantům poskytnout největší možnou péči a pomoc, ačkoliv vedoucí úředník ONV prohlásil na schůzi prac. komise min. soc. péče několik dní po příjezdu 1. transportu reemigrantů do Žatce, že o celé akci v ONV pouze z tisku a rozhlasu.

Slib je pro nás věci závaznou a zásadní. Nemůžeme proto nechat bez povšimnutí skutečnost, že předseda ONV v Žatci několikrát slíbil našim zástupcům umístění až 50 živnostníků. Jednou dokonce za přítomnosti p. ministra NO arm. gen. L. Svobody. Neslibujeme zásadně věci, které nehodláme nebo nemůžeme uskutečnit. Neřekli jsme, že existovalo ujednání o tom, že jedna třetina všech živností bude pro vol. Čechy. Řekli jsme, že nám to bylo několikrát slíbeno a to ještě v r. 1945—1946. Věřili jsme.

Uznáváme plně zásluhy referentů ONV. Známe všechny a víme dobře, jak to který s námi myslí. Nenapadli jsme ani zemědělského referenta. Řekli jsme pouze pravdu, i když zmíněná sekretářka již u něho nepracuje. Pracuje ale v kanceláři jeho dobrého přítele Dra Petráška a zajímalo by nás velmi, jakým způsobem dostala čs. státní občanství. Nevidíme zde nic nemístného. A to jsme se ještě ani slovem nezmínili o minulosti dobytého zem. referenta.

A závěrem: je nutno si uvědomit, že vol. Češi přestali být pouze trpěnou složkou, ale že jak počtem tak i kvalitou si zaslouhují, aby jejich požadavky, vyplývající ze zvláštního postavení, které vzniklo v důsledku reemigrace, byly náležitě respektovány a hájeny, zvláště na Žatecku a Podbořansku, kde jsou hospodářskou základem okresu.

HLEDÁME! Jaroslav Kyselka, Tlesky 11, p. Jesenice, hledá Roberta Kyselku ze Sklitzně, Boženu Novákovou z Kněhynek a Josefa Houžvici z Kupčova. — Antonie Kraciková, Šenov u N. Jičína 15, hledá Slávku Bečanovou ze Zdobunova. — Marie Hybrantová, Libivá 5, p. Mohelnice na Moravě, hledá Jana a Marii Maškovy z Maninské, okr. Sarny. — Josef Carboch, Bělá u Podmokel 175/27, hledá Vlad. Carbocha z Kostopole, Josefa Homana a Lubu Martinovskou z Dědovy Hory.

Věra Zuzanová z Dubna, vdova se dvěma dětmi, nechť se ihned ohlásí na adresu: Václav Vaněk, Velká Černoc čp. 9, p. tutéž, tel. č. 1.

Práce pro reemigranty není snadná, ale je radostná.

S transporty z Volyně přicházejí i takoví, kteří kromě oblečení na sobě nic nemají a potřebují opravdu rychlé pomoci. Šel jsem ráno do kostela a potkal jsem plačící ženu, raněnou mrtvicí, která při chůzi se celá třásla. Přijela k svému bratru k Horšovu Týnu, a jelikož nemohla pracovat a jeho manželka ji „nesnesla“, použila 300 Kčs, které dostala a jela do Žatce. Dovedl jsem ji do střediska, kde ji přijali, dali obydlí a jídlo. Druhý den ji paní Černá ve Svazu napsala žádost o pensi. Kruh přátel jí vyplatil 500 Kčs podpory. Za tři dny, když jsem roznášel Věrnou stráž, pí Čapková již neplakala, ale chlubila se, že již dostala také prádlo a že by také chtěla něco dělat.

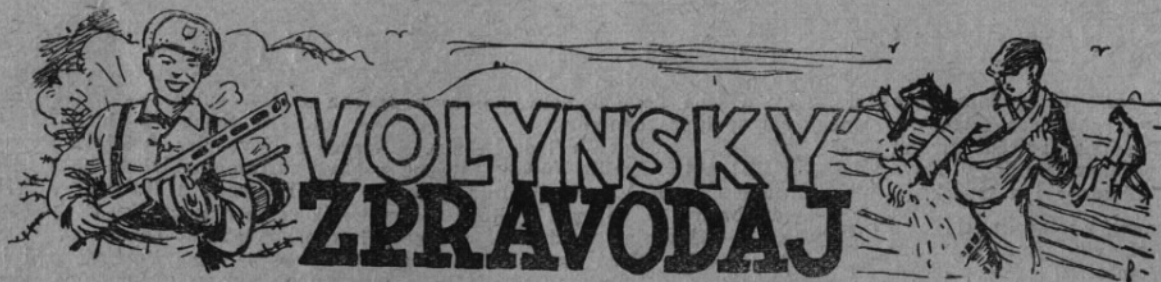
Druhý den nato, o sv. Josefa, byl jsem na nádraží u transportu a přinesl jsem malým Pepičkům nějaké sladkosti a velkým „stampříčkou“. Moji pozornost upoutal malý, otrhaný Josefek. Asi týden jsem jej neviděl, až mi přišla jeho maminka říci, že dostali v Žatci chalupu (je vdova po padlém se dvěma dětmi, která byla vyvezena do říše), ale nemůže tam bydlet, jelikož tam není ani oken ani dveří, natož zařízení a živý inventář. Přišla s větší dcerou a s oběma chlapci, a dcera pak ještě se svoji dcerkou. Chlapci (11—13 let) si vykračovali v maminciných botách č. 41, kabáty a šaty měli opravdu k pláči. Co tedy dělat? Musíme pomoci. Boty dětské jsou volné, Kruh přátel má nějakou tu korunkou, tedy je koupíme. Vzpomněl jsem si, že velkoobchod Masopust má inserci ve Věrné stáži, tedy jsem vzal chlapce

a šel jsem k němu. Zrovna měl nějaké obleky volné, tedy nám je ochotně oblékl a holčičku s nimi. Účet dělal o 1000 Kčs více. Co dělat, umluvili jsme jej, že mu dáme ještě jednou inserci v časopise. Chlapci a holčička se vyhrnuli na ulici, maminka za nimi plakala radostí a já s ní. Děti byly k nepoznání. Přál bych vám vidět ty rozzářené oči. Byl jsem šťastný s nimi.

Do třetice ještě jeden obrázek. Přijel z Ruska profesor hudby, virtuos opravdu jedinečný. V hadrech byste nepoznali, co se v něm skrývá. Bratr Chudoba ze Svazu ho poslal do Kruhu přátel pro podporu. Tuto jsme mu dali a ještě oblékli. Šaty již dostal ve středisku, scházel mu svrchník, prádlo a boty. Dostal vše co potřeboval a k tomu ještě tvrdáček. Zahrál nám Paderevského simfonii a s radostnou tváří a vřelými díky odešel. Na památku nám zůstaly rozbité boty, z nichž mu prsty „čouhaly“. Řikal nám, že se stydí v těch hadrech jít do společnosti. V neděli si to již vykračoval na koncertě městské hudby v hubertáčku, v dobrých botách s tvrdáčkem na hlavě.

Pomáháme málo, na co jen stačíme, pomáháme však přece. Pomohla nám švýcarská akce „Don Suis“, něco jsme sehnali sami a velmi nám pomohla čtenářská obec Věrné stráže, která do konce března t. r. věnovala Kčs 54.800. Jak je to nyní radostné, když na žádost vdov, sirotků, studentů můžeme ihned pomoci. Stačí napsat žádost na Svaz a po jeho schválení Malínský fond ihned schválenou částku vyplatí.

J. Dk

Zprávy svazu

Valná hromada, která se bude konati dne 11. t. m. v sále Střelnice v Zatci o 10. hod., bude mít tento pořad:

1. Zahájení
2. Volba předsednictva schůze
3. Čtení a schválení protokolu z minulé valné schůze
4. Zprávy funkcionářů
5. Zpráva špkt. Kozáka: Reemigrace a osidlování vol. Čechů
6. Změna a doplnění stanov SCV
7. Poměr SCV a Kruhu přátel vol. Čechů
8. Oslavy ve výročí Českého Malína
9. Volby výboru
10. Volné návrhy

Výzva.

Ministerstvo zemědělství dává k dispozici pro osídlení reemigrantů z Volyně statky a velkostatky. Tato výhodná pro nás nabídka musí být v plné míře a v nejkratší době využita. Je známo, že statky a velkostatky mají nejlepší pozemky a jsou to nejlepší zemědělské objekty. Jediná nevýhoda je v tom, že u některých bude nedostatek budov pro skupiny osidlců, které zažádají o takový objekt. Proto bude třeba prozatím budovy osídlit společně, dokud ministerstvo zemědělství neprovede rozdělení a nevstaví potřebný počet nových budov. Rozdělení pozemků a budov ministerstvo zemědělství provede v nejkratší době a proto osidlení se nemusí obávat, že budou hospodařit společně. Rozdělení pozemků reemigranti si mohou provést provisorně sami. Vyzývám volyňské osidlovací důstojníky a reemigranty z Volyně, aby se snažili za každou cenu nabízené statky osídlit skupinami příbuzných neb známých rodin. Nebude-li této příležitosti v nejkratší době využito, budou tyto statky přiděleny jiným reemigrantům, jejichž příchod je očekáván.

Špkt. Ing. Kozák.

Pan pplk. Leopold Grosman nám sděluje:

Podle výnosu MNO čj. 4957 - I./2. odděl. 1947 byl jsem na vlastní žádost dnem 30. dubna 1947 propuštěn z přechodné činné služby. Jsem k tomu donucen zhoršující se chorobou své manželky potřebující mé pomoci, kterou jí při odloučení od rodiny poskytnouti nemohu. Lituji, že nemohu práci spojenou s reemigrací volyň. Čechů a Slováků, která se již chýlí

ke konci, dokončiti. Konal jsem tuto práci mnohdy velmi namáhavou a vyčerpávající rád a s láskou k věci pro zdárné provedení pro nás všechny tak důležité celostátní akce. Měl jsem vždy a mám volyňské Čechy rád. S mnohými jsem za 1. světové války v Rusku žil a bojoval, poznal jejich skvělé vlastnosti, pracovitost, dobrosrdečnost a pravé slovanské pohostinství. Budu proto vždy rád na volyňské Čechy vzpomínat.

Při svém odchodu ze Zatce používám této příležitosti, abych se se všemi volyňskými kamarády upřímně a srdečně rozloučil, poděkoval za spolupráci, a přeji všem mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti, jakož i všeho nejlepšího pro další jejich život.

Od 1. května 1947 bydlím v Chomutově, Čechova ul. 58.

Prosím, tlumočte laskavě r t j pozdrav všem Volyňákům, kteří mě znali.

Váš pplk. pěch. Leopold Grosman. Svaz Čechů z Volyně využívá této příležitosti a děkuje srdečně a upřímně panu pplk. Grosmanovi za všechno co vykonal pro úspěšný průběh reemigrační akce. Nebylo toho málo a dovedeme to ocenit.

Přejeme mu proto pro budoucnost jen to nejlepší a věříme, že ještě dlouho se bude těšit z dobře vykonané práce a užívat zaslouženého odpočinku.

Různé zprávy

Krajan Libovický, volyňský umělec světového jména účinkuje s armádním uměleckým souborem v těchto místech: 14. V. Chomutov, 15. V. Kadaň, 16. V. Karlovy Vary, 17. V. Falkov n. Ohři, 18. V. Cheb, 19. V. Aš. Doporučujeme všem volyňským bratřím k hojně účasti. Začátek vždy ve 20 hodin. Hlaste se k němu, jako on se hlásí k nám!

Hlaste se přátelé milí!

navázal jsem přátelské styky s mnohými krajany a rád bych se dověděl, zda již přijeli do jim tak drahé české vlasti a kde mají majetky, abych je mohl navštívit a pozdravit. Jsou to: rodina Šustrova a Cupalova ze Smoliny, rodina Štěpánková a p. Malého z Nového Teremna, p. Josef Dolejš z Českých Novošulek, rodina Hovorčova z Hulče, Josef Švajgr z Budky Hubinské, Fr. Hýbler z Vilhelmovky a rodina Hýblerova z Ulbárova, Rohel Josef a Jan Veselák z Mytnice u Berestečka, Jakub Hruška z Komorovky, Josef a František Malý z kolonie No-

viny u Volkova, Frant. Šafář z Česk. Noviny u Mlynova, Vladislav Koniak ze Sinkievičovy, p. Dubec z Martinovky, p. Holátko z České Dorostoje, p. Beněš a Josef Němec z Kvasilova. Jmenovaní neb jejich přátelé se uctivě žádají, aby laskavě oznámili podepsanému své nynější adresy. Všechny srdečně pozdravuje a na brzké shledání se těší váš přítel Josef Stříž, farář, Stará Bělá u Ostravy.

V neděli 11. května na „Den matek“ bude v českobr. evangelickém kostele v Zatci (Husova třída) v 10 hod. dopoledne kázat milý host br. vikář Antonín Balabán ze Zábřehu na Moravě, který dlouhá léta působil v Boratině na Volyni. Odpoledne 11. května bude br. vikář kázat v Žiželicích (v sále u br. Stehlíka) ve 3 hod. Zveme srdečně k oběma bohoslužbám všechny přátele br. vikáře Balabána. Ze Zatce odjede br. Balabán do Podbořan a Kadaně. 15. a 18. května bude v Chotiněvsi a Encovanech.

Jindř. Hradec. Členové čs. strany lidové provedli soukromou akci na pomoc volyňským Čechům a sebrali na penězích 4.110 Kčs, 250 vnitř, rohlíky, několik bochníků chleba, textilie, obuv, mouku a cukrovinky. Tyto všechny předměty byly odevzdány svému účelu deputaci, v jejímž čele byl p. Probošt.

Připomínáme! Těm, kteří dosud nezaplátili předplatné, posíláme poštu první připomínku. Doufáme, že splníte svoji povinnost k nám, jako ji plníme my k Vám. Děkujeme!

Redakce a administrace.

Poděkování. Na svatbě br. Josefa Poljaka se sl. Blahuši Hejdovou v Zatci věnováno bylo svatebčany na Malínský fond Kruhu přátel volyňských Čechů 1.100 Kčs. — V. Schantora, Montreal, Kanada 1.856 Kčs. — Na svatbě sl. Vignerové v Liběšicích na podnět sl. Niny Zerglerové darováno 4.065 na Malínský fond. Na hasičské zábavě v Hradci u Stodu na podnět p. Michálka věnováno bylo 1075,50 Kčs. — Na svatbě Václava Kolomazníka ve Starém Týně věnováno bylo na Malínský fond Kčs 1.470. — Ant. Krušina, Pěštany p. Modlany, poslal 1.465 Kčs. — Všem upřímně děkujeme a prosíme o následování.

Z Malínského fondu vyplaceno. Od posledního kvitování vyplaceno na podporách studentům, vdovám a sirotkům 31.100 Kčs.

Našli jsme. Josef Pelc, pensista, Bezdrůžice 115, okr. Planá u M. Lázní.

Malý OZNAMOVATEL

Blahopřání. Josefu Martinovskému, mlynáři v Trnovanech, a jeho vyvolené mnoho štěstí na společné životní cestě přejí: Lešnerovi, Foitíkovi, Hovorkovi, Réblovi, Chudobovi a Dušek.

Oznámení. Václav Jindřišek z Rovna má tetu Hedviku Jindřiškovou v Bratislavě zaměst. u pošty.

Poděkování. Panu pplk. Krotilovi, styčnému důstojníku MNO u osidlo-

vacího úřadu v Praze, dovoluji si jménem volyňských krajanů poděkovati za jeho nevšední zájem o zahraniční vojáky a jeho demokratický poměr ke všem spolupracovníkům.

HLEDÁME! Emilie Válková, sběrné středisko Suché Vrbné u Č. Budějovic, hledá bratra E. Jirouše a Rost. Nováka. — Jaroslav Suchánek, sběrné střed. Bochov, hledá bratra Františka Suchánka z Bělohrušky. — Milada Holečková, Pohofelice u Brna, Masarykova 59, hledá matku Marii z Vol-

kova. — František Martinec, sběrné středisko Podbořany, hledá bratra Adolfa Martince z Račina a Jaroslava Čecha z Novošulek. — Vítek Josef, Aš, ul. Do Selbu 12, hledá Josefa Švarce z Novošulek, Václava Rektora z Nivy a Antonína Dlouhého z Lisin. — Jan Postrach z Hájenky a Vlad. Olejník ze Sienkoviczovky nechť oznámí adresy Svazu do Zatec.

Našli jsme, Anna Vondráčková bydlí: Buková 1, p. Semněvice, okres Hor. Týn. — Pítr Václav bydlí: Hevlín na Dyjí čp. 217, p. loco.

Prvotřídní uzeniny a maso nejlépe nakoupíte

Václav Parpel

POBOŘANY, náměstí - Telefon 394

Až pojedete do Vitčic, neb přes Vitčice, nezapomeňte na dobrý volyňský hostinec

Bohumil Kytl, Vitčice 16

Dejte Vaším dětem na léto do rukou dobrou knihu, kterou dlouhá léta postrádaly. Také školní potřeby a pomůcky Vám dodá

Knihkupectví
a papírnictví

J. Foitík Podbořany
Revoluční třída 200
Telefon č. 263

Odborné opravy všech druhů radiopřijimačů

provádí

Boh. Cibuš

národní správce

ŽATEC

Dvořákova ulice číslo 29-26 (za divadlem)

Hostinec na „Rozcestí“

Podbořany 283

Volyňská hospoda s výtečným občerstvením a vzornou obsluhou

Restaurace „Legie“

PODBOŘANY, Masarykovo nám. 9

kde najdete srdečné volyňské pohostinství se vzornou obsluhou.

S v ů j k s v ě m u.

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

RESTAURACE

JOSEF TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telef. 593

Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výběrné likéry, pokoje k přenocování

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Vína a likéry

nejlepší jakosti nakoupíte
u fy

M. Mathes

ŽATEC,

Nádražní schody

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČZV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.